

Arany Korszak

A TENY A REMENY ES A MEG
GYOZODESE N ALAPULO FOLYO
IRAT

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1923. február hó 18-án
II. Évfolyam * 6-ik szám.

Megjelenik havonta kétszer
Cluj—Kolozsváron, Strada
Nic. Filipescu 10. szám.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre - - - - - 50 Lei
Fél évre - - - - - 25 Lei
EGYESSZÁM ÁRA 2 LEI

Printed in Roumania

II. évfolyam. 1923. február 18-án. 6-ik szám.

T a r t a l o m :

Széttekintések - - - - -	75 oldal
Egyiptom és a nagy piramis - - -	77 „
Gyógyítás minden korokban - - -	82 „
Mit mondanak az orvosok az orvosságról	83 „
Az orvosság nem gyógyít - - - -	83 „
A gyógyítás a régi korszakban - - -	84 „
Isten higiénikus módszerei - - - -	85 „
A talmudi titok - - - - -	85 „
„Isten flai“ - - - - -	86 „
Nem minden betegség a démonoktól származik - - - - -	87 „

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Megjelenik minden második vasárnap.
KIADJA: „AZ ÉLET“ KIADÓHIVATALI
VÁLLALAT, CLUJ—KOLOZSVÁR,
STRADA NIC. FILIPESCU 10. SZÁM.
Szerkeszti Faluvégi Dénes
Előfizetési ára: Romániában egy évre
50 lei, fél évre 25 lei. Egyes szám 2 lei.
Csehszlovákiában egy évre 20 eschkor.
Amerikában egy évre 1 dollár.
Egyes szám ára 5 cent.

Levelezés és előfizetés a címre küldendő „ARANYKORSZAK”
Cluj—Kolozsvar, Str. N. Filipescu 10

II. Évfolyam.

1923. február 18., vasárnap.

5. szám.

SZÉTTÉKINTÉSEK

AZ EMBERISÉG történetében különböző korszakok váltották fel egymást, mely korszakokban újabb és újabb lépésekkel tört előre az ember magasabb eszményi célok és ideák felé. Minden korszak alkotott valami jót. Hiszen bátran mondhatjuk, hogy az ember alapeszméje az élet, boldogság és szabadság eszméje volt. Ezen cél eléréséért lángolt fel sok nemesen érző szív és lélek. Ezen okból áldozták fel magukat ideális férfiak és nők ezrei. Ez okból történt a népek szabadságharca. Az emberek függetleníteni akarták magukat minden téren s az egyén boldogságára törekedtek. Testi, szellemi és erkölcsi tökéletesség után áhitoztak, szóval: keresték a tövis között a rózsát. Fajok és nemzetek, ha öntudatra ébredtek, iparkodtak magukról lerázni más országok bilincseit, gazdasági s más téren. Szabad tengerhez, szabad levegőhöz kívántak jutni. S valahányszor a fejlődés útját fel akarták tartoztatni, hatalmas erupció mozgatta meg a föld társadalmi rendjét.

Ahol egyes népek vagy nemzetek függetleníteni tudták magukat kívülről, arra törekedtek, hogy belső építőmunkához lássanak. E belső építőmunka azonban nem mehetett a kívánt módon, mert állandóan veszélyeztetve voltak kívülről, miért is erejüknek egy tekintélyes részét védekezési célok szolgálatába kellett állítaniok. Másrésről, a belső reformmunka sem ment a legsimábban, mert olyan kiváltságos osztályok ragadták magukhoz a hatalmat, akik egyáltalán nem, vagy csak kevésbé vették tekintetbe másoknak, az alsóbb néposztály érdekeit s ez aztán általános elégedetlenséget szült. Néha-néha bár sikerült az alsóbb néposztályból egy-egy lángelmének vezetőszerpéhez jutnia, aki rokonszenvet érzett a gyöngébbek

és elnyomottak iránt, de egyrésről a minden tekintetben nagyobb előnyöket élvező felsőbb osztály ellenállása, másrésről a népek tudatlansága ütközőkő volt s e nagy követ egy lángelmének sem sikerült eltávolítani utjából. Bármily erőpróbát is alkalmazott a lángelme, a Sátán politikai mesterfogásait nem volt képes elgáncsolni. Az embernek tehát tovább kellett küzdenie, azonreménytől indítatva, hogy valaha sikerülni fog a régvárt Aranykorszakot megalapítani.

A 15. és a 16. században egy új mozgalom keletkezett, melyet renaissance-nak neveznek. Ez egy új világhozetet teremtett, s az emberi művelődés egén új csillagként tünt fel, amely bizonyos mértékben utat jelölt a következő századoknak. Azon időtől kezdve el egészen Napoleon idejéig mint a történetírás feljegyzí, nem történt az említettnél nagyobb esemény. Napoleon idejében a francia forradalom bölesőjében született egy új éra, amely mint a bibliatörténet is feljegyzí a 6000 éves sötét korszak végének közeli bevégződését jelezte. A szabadságeszmék, melyek a 15. században napvilágot láttak, ez időre vetették fényüket, hogy egy újabb mesgyét jelöljenek meg az emberiség történetében. Hogy ebben a korszakban minő erőfeszítést kísérelt meg a Sátán a szabadság megakadályozása céljából, s Isten miként nyitott utat a szabadság-eszméknek, azt érdekesen világítja meg e biblia vers: „Bocsáta a kigyó a szájából vizet, mintegy folyóvizet, hogy azzal az asszonyt elragadná, de segítségül lön a föld az asszonymnak és megnyitá a föld az ő száját és elnyelte a folyóvizet, melyet a Sárkány bocsátott ki a szájából“. — Jelenések 12:15, 16.

Ezt megvilágítandó itt idézem egy angol írónak erre vonatkozó magyarázatát:

„A szimbólumban a víz az igazságot jelenti és a szimbólum megtartja jelentőségét akkor is, amikor arról szól, hogy ez a sárkány, kigyó szájából jön elő. Az a gondolat jut itt kifejezésre a szimbólumban, hogy rossz eszközök által igazság fog felszínre hozatni és pedig gonosz szándékkal. És ez valóban így is lett. A francia forradalom ereje felszínre hozott sok igazságot különösen a személyi jogok és szabadságok terén, amelyeket az emberekben felébresztett. Emberi jogok, volt a jelszava ennek a polgári és egyházi elnyomatás ellen való felkelésnek. Az emberi jogokról igazságokat ismertek fel és mondtak ki, amelyek csak csodálatba ejthetnek bennünket, ha ismerjük azonkor tudatlanságát és próbaeszesését, amiben a tömegek oly sokáig heverték. Sok igazságot, melyek akkor árként elborították vérrel itatva Franciaországot, ma valamennyi civilizált nemzet általánosságban elfogadott, azonban akkor hirtelenül és erősen léptek fel.

Valóban — amint azt a jövendölés is mondja — Sátán nem azt a célt tűzte ki, amely Isten előrelátásával bekövetkezett, hanem az ellenkezőt. Mert Sátán az igazság vizét sohasem hozza elő, hogy azzal áldjon, üdítsen és a szolgaságából kiszabadítson. Ellenkezőleg, fáradozásai mindig arra törekedtek, hogy az emberiséget tartósan elvakítsa és megkösse a tudatlanság és babona által, és ez a gyors özöne a víznek (az igazságnak) csak hánytatószerűen szolgált volna, hogy a szabadság eledelét, melyet a nép a reformáció eredményeként már-már megevett, ismét kiadja magából és így tanítót, vezetőt ohajtva, az anarkiától félve, ellensége legyen az igazságnak.

Sátán célja a francia forradalom előidézésével az volt, hogy Európán át a szabadságra nézve kedvezőtlen riadókialtást hallasson, különösen a befolyásos osztályoknál és Franciaországban példát nyújtson, hogy ahol a szabadság teljes teret nyert, és Róma babonás hite megdőlt, ott hamarosan összeomlik minden törvény és rend. Ez a politikai művészet mesterszabása volt, méltó előidézőjéhez és azt célozta, hogy mint a próféta mondja, az asszony (az előrehaladó egyház) megfulladjon és a konzervatívok és békesszerszeretők, uralkodók és leigázottak kibékülten és harmóniában visszaüzesenek a pápasághoz. Hogy ez a terv nem sikerült, nem a tervező eszének a hiányosságán múlt, hanem azon, hogy Isten mindennél na-

gyobb bölcsességében képes volt mindent jófordítani.

Ez esetben Isten terve az asszony (egyház) védelmére a Sátán ravaszságai ellen és jó alkotására abból, ami rossznak tervezetett, világosan betölti a tizenhét évszázaddal előbb történt jövendölést, amely szerint: „*És a föld szigetelt az asszonynak és a föld feltájtotta a száját és elnyelte az áradatot, melyet Sárkány bocsátott ki szájából.*“ A föld mint szimbólum, a társadalmat jelenti, a rendszerető népet. És valóban történelmi tény, hogy amikor az igazság áradata amely kiözlött Franciaországra és elsöpörte a pápaságot papi komédia fogásaival és a monarchiát vérszopó árisztokráciájával együtt, mire amelyek legnagyobb részben felelős előidézők voltak a nép tudatlanságának, szegénységének és babonáságának, ezt az áradatot Európa népei (a római föld) általában és egészében felitták. Így menekült meg az Isten előrehaladó egyháza az elárasztástól és attól kezdve az igazság és a szabadság előretörtettek az emberek becsülésében és ezen időtől kezdve a szabadság szelleme és Isten szava egyre több világosságot vitt azok közé, akik azt követni hajlandók voltak. — *Cluj*

Közeleg az idő és óriási léptekkel haladunk most egy új korszak felé, amely a legnevezetesebb lesz az emberiség történetében. Ez új korszakban fog megvalósulni az emberiség rég várt óhaja. A próféta szerint „*eljön a minden nemzetek kívánsága.*“ A békének dicső ország lesz az, melynek falai üdvözlést és áldást jelentenek mindazoknak, akik abba bemennek. Igazságosságon épült alapjai nem dönthetők fel. Ennek építőmestere maga az Isten. Isten ama dicsőséges országából kiáradó fényben fognak haladni a nemzetek a szentség útján tökéletesség felé, amely az Istennel való teljes összhangzáshoz vezet. Amint ez az időszakos ezt előkészíti és hozzávezet, épügy vezet ahhoz a nagy összeütközéshez is egyidejűleg, amely a dolgok új rendje és régi rendje között történik, amely által ez elmondottak bekövetkeznek. És bárha a világ régi rendjének el kell múlnia, hogy az új helyébe léphessen, mégis változás heves ellentállásra talál azok részéről, akiknek az ellenkező rend a kedves. Világ befogó forradalmak lesznek ennek eredményei és ezek végül a végleges és teljes szétrombolásával a réginek, az új rend eléréséhez megszületéséhez vezetnek.

Minden felfedezés, találmány és előny, amit napjaink az előző napok felett felmutatnak, mindmegannyi alkotó elemek, melyek az előkészítés napjában az Isten országa eljöveteleire működnek közre, ahol igazi és egészséges reform,

valóságos és gyors előrehaladás vár mindenkire, mindenben, minden irányban és állandóan.

„Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod e földön is, mint a menynyekben!”

Egyiptom és a nagy piramis

Irta: J. F. RUTHERFORD.

PALESZTINÁRÓL úgy beszél a biblia, mint az Isten földjéről. Ezen a földön játszódott le az Ur, az ő csodálatos színjátékának nagyobbik részét, amelynek célja az emberiség megváltása és visszaállítása volt.

Egyiptom Palesztinának szomszédságában terül el. A Biblia képletes kifejezései szerint Egyiptom képviseli az emberiségnek azt a részét, amely fölött a Sátán uralkodik, „ennek a világnak istene.” (Hoseás 11:1; 2 Kor. 4:4.) S így el lehetünk rá készülve, hogy Egyiptomban sok olyan dolgot találunk, amelyek a Sátán és az ő munkáit képviselik. A Biblia más részei, valamint egyéb tények azt bizonyítják, hogy a Sátán arra törekedett, hogy az isteni tervnek minden részletét meghamisítsa. Ennek számos jelét látjuk Egyiptomban, amelyeket a világ csak igen kis mértékben vett észre vagy értett meg.

Kairó Egyiptom fővárosa pontosan azon a helyen terül el, ahol hajdan az ősi fáraók házai állottak. Ez a város és környéke sok olyan korszakalkotó történelmi eseménynek volt a színhelye, amelyek a keresztyének és nem keresztyének részéről egyaránt érdeklődésre tarthatnak számot. A világ tudósai végigkutatják az egyiptomi romokat és emlékeket, régiségeket keresve bennök s csodálattal emlékeznek meg azokról a történelem előtti emberekről, akik azokat megépítették s létrehozták. A keresztyén azonban a kinyilatkoztatott isteni jövendölések világánál egészen más szempontokból szemléli Egyiptomot, romjaival és emlékeivel együtt.

A keresztyén tudja, hogy Ábrahám egy ideig ezen a földön élt, hogy ugyanott sokkal hosszabb ideig éltek Jákób és gyermekei s később az Úr megszabadította őket elnyomóiktól, kivezetvén őket arról a földről Mózes vezetése alatt. Tudja, hogy József, Jákób egyik fia olyan hivatalos töltött ott be, amely rang szerint a király után következett s találékonyságával és bölcsességével ő mentette meg a népet a nagy éhínség idején. Tudja, hogy erre a földre küldte Isten a gyermek Jézust s innen hívta el, ami-

kor annak ideje elkövetkezett s tudja, hogy mindezek az események más, sokkal nagyobb jelentőségű eseményeket jelentettek meg előre.

A kutatók nagy számban látogatnak el Egyiptomba. Az ott lakó népek is állandóan hívják őket, hogy nézzék és vizsgálják meg a romokat, templomokat, a piramisokat és a muzeumot. Ami azonban a keresztyén embereket leginkább érdekli s ami nemsokára az egész világ előtt a legérdekesebb dolgok egyike lesz, az a gizehi nagy piramis. Vajjon miért van ez így? Azért, mert az Isten prófétája úgy beszél erről a piramisról, mint amely hatalmas tanubizonyysággal szolgál először a keresztyénnek, s azután a világ minden népe számára. Pedig sokan, akik magukat keresztyénnek tartják, észre sem vették azt, amit Ésaías próféta mondott: „Ama napon, oltára lesz az, Urnak Egyiptom földjének közepette és határán egy oszlop az Urnak. És lesz jegyül és bizonyosággal a Seregek Urának Egyiptom földjén, hogy küldjön nekik megtartót és fejedelmet és őket megszabadítsa. És megismeri az Úr magát Egyiptommal és megismeri Egyiptom az Urat ama napon és szolgálják véres áldozattal és étel áldozattal és fogadnak fogadást az Urnak és teljesítik. De ha megveri az Úr Egyiptomot, megvervén meggyógyítja és megtérnek az Urhoz és ő meghallgatja és meggyógyítja őket.” — Ésaías 19:19-23.

Ez a jövendölés, amennyiben Egyiptomra vonatkozik, kétféleképpen teljesül be. Az említett Úr oltára nem más, mint a nagy piramis, amelyet Egyiptom földjén építettek. Egyiptom azonban, mint mondtuk, képletesen a világot, az emberiséget ábrázolja. A jövendölés arra mutat rá, hogy el fog jönni az idő, amikor Egyiptom megismeri az Urat és az ő tervét és megismeri Egyiptom az Urat. E kifejezés: „ama napon” kétségkívül a messiási uralkodás idejét jelenti, amely akkor kezdődik meg, amikor a dolgok régi rendje elmúlt. A régi világ vagy a régi társadalmi rend vége 1914-ben kezdődött el s rohamosan közeleg a teljes elmúlás felé s

az Úr is alkalmazni kezdte az ő nagy hatalmát és már most is uralkodik. (Máté 24:3-14; Jelenések 11:17-18). Mivel pedig már elérkeztünk „ama napnak“ a kezdetéhez, mindenképen kívánatos és helyes, hogy felhívjuk mindenkinek a figyelmét erre a nagy piramisra, azzal a reménnyel, hogy a föld népei ezentúl nagyobb érdeklődést fognak tanusítani ezzel szemben.

Társaságunk néhány tagja ellátogatott a piramishoz már ezelőtt régebben is, egyesek azonban még sohasem látták, de azért mindenki egyformán erősen óhajtotta, hogy megvizsgálhassa. Több napot töltöttünk el e csodálatos építmény belsejének és külsejének szemlélésében s úgy kívül, mint belül több pontról fényképfelvételeket készítettünk róla.

Kairó szomszédságában és a Nilus folyó mentén számos piramis van, de egyedül a gizehi nagy piramis az, amelyről a próféta beszél a fönnebb idézett részletben. Ez a piramis egy magaslaton áll, a Nilus mellett s a mostani Kairótól délnyugat felé 8—10 mérföldnyire van.

Érdekes megemlíteni, hogy a Nilus torkolata negyedkörös alakú tengerpartot képez, úgy hogy a nagy piramis ennek a körnek éppen a közepén áll.

Egy Mitchell nevű tudós, aki 1868-ban ott partméréseket eszközölt az Egyesült Államok számára, fedezte föl a piramis igazi elhelyezkedését ezen a legyező alakú földdarabon s ő mondotta róla, hogy: „Ez a kőből való tanu olyan helyzetet foglal el, amely fontosabb minden más ember által épített épület helyzeténél“. Ésaiásnak fönnebb idézett részlete igazolja ezt a kijelentést.

A nagy piramis méreteiből meg lehet állapítani az időt, amikor épült. Egy tudós tanár, C. Piazzzi Smith csillagászati számításokkal és egyéb méretekkkel megállapította, hogy a piramis a Krisztus előtti 2170-ik esztendőben épült, amely időben a Sárkány csillagzat (a gonosz kifejezője) pontosan egy vonalban állott a piramisnak a belső lefelé haladó lépcsőjével. Ez a kapcsolat azt jelenti, hogy a lefelé haladó lépcső az emberiségnek a bűn felé haladó állapotát ábrázolja, a Sátán uralma alatt, aki a levegő hatalmának fedelme és ennek a világnak istene.

A nagy piramis körülbelül 13 akernyi területet foglal el. Talapzata, a földnél 745 láb széles, maga a piramis 486 láb magas. Hozzávetőleges számítás szerint hat millió tonna lehet a súlya, elmozdításához hatezer olyan vasuti

mozdony kellene, amelyiknek mindegyike ez a tonnát huzna el. Vannak olyan sziklatömbök a piramisban, amelyek 30 láb hosszúak s körülbelül 800 tonnát nyomnak s bár maltert nem használtak a sziklák összeállításánál, a felületük mégis olyan pontosan van összeillesztve, hogy az érintkezés helyét alig lehet észrevenni. Föltétlenül a legérdekesebb és a legcsodálatosabb építmény a világon.

Ha elgondolkozunk az építés módszerén a felhasznált anyagokon, sokak előtt felmerül a kérdés, hogy vajjon ezeket az óriási szikladarabokat hogyan tették a helyükre. Tudományunk szerint abban az időben egyáltalában nem voltak olyan hatalmas gépezetek, amelyeknek segítségével ez óriási sziklákat fel lehetett volna emelni. A piramis megsejtelése alapján valószínű, hogy a köveket ilyen módon helyezték el.

Miután az első sor sziklát elhelyezték az alappon, valószínű, hogy annyi homokot tettek az első sor szikla mellé, amennyi éppen az első sor tetejéig ért. Azután elhelyezték a második sor s utána a homokot, ismét ennek a tetejéig tonnyosították fel, úgy hogy a homokdomb oldalára tett rendkívüli erős deszkákon a nagy sziklatömböket felhuzhatták. Ennek az eljárásnak folytatásával aztán végül elérkezhettek a piramis tetejéig. A piramis mellett rendkívül sok homok és törmelék van, ami esetleg megerősíti ezt a véleményt. Valami elfogadható magyarázatot pedig kell találnunk a piramis építési módjára. A keresztyének meg vannak győződve róla, hogy a piramis az Úr felügyelete mellett épült fel, de azért természetesen inkább azt kell hinnünk, hogy az Úr természetes módokat használt föl az építkezésnél.

Hogy most már elérkeztünk a régi világ végére és az új korszak kezdetére, affelől sem kétség sem lehet. Nem lehet kétség affelől sem, hogy az Istennek van egy kidolgozott terv, amely szerint mindeneket végrehajt. Megigértük azt is, hogy alkalmas időben majd megismertetni az ő tervét az emberekkel. Jehova kijelentette az ő prófétája, Dániel által, annak az időnek végére célozva, amelyben most vagyunk, hogy az ismeret meg fog növekedni. (Dán. 12). Látván tehát, hogy már a kezdetén vagyunk „ama napnak“, teljesen ésszerű az a várakozásunk, hogy ebben a piramisban sok olyan dologokat találunk, amelyek megerősítik az isteni tervet.

A farizeusok azt állították, hogy ők az

földi képviselői s a maguk idejében ők voltak a nép egyházi vezetői és tanítói. De ezek a farizeusok vakoknak vak vezetői voltak, azaz sem a vezetők, sem a vezetettek nem értették meg az Isten terveit, mert a farizeusok elfeledték az Isten Igójének szellemét. Amikor Jézus diadalmasan bevonult Jeruzsálembe, az egész sokaság hangos szóval dicsérte az Istent, mire a farizeusok így szóltak Jézushoz: Mester, dorgáld meg őket! De Jézus így válaszolt: „Mondom nektek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani“. — Luk. 19:37-40).

A farizeusok mását a mai világban a névleges egyházak (katholikus és protestáns) papságában látjuk. Előre tudván, hogy ezek milyen utakat fognak követni, az Ur prófétája így szólt: „Rátok önté az Ur a mély álomnak lelkét és bezárta szemeiteket (a megértés szemeit) a prófétákat és fejeiteket, a nézőket befedezte. És lesz mind e látás néktek, mint egy bepecsételtetett irás beszédei, amelyet odaadnak egy írástudónak. És mondá az Ur: „Mivel e nép szájjal közelget hozzám és csak ajkaival tisztelt engem, szive pedig távol van tőlem, úgy hogy irántam való félelmük betanított emberi parancsolat lön: Ezért én is esodásan cselekszem ismét e néppel, nagyon esodálatosan és böleseinek bölesége elvész és értelmeiknek értelme eltűnik.“ — Ésaías. 29:10-14.

Jézus azt a megbízást adta követőinek, hogy hirdessék az ő országának eljövételét, mint amelynek eljövetele orvossága lesz az emberiség minden betegségének. Arra tanította követőit, hogy imádkozzanak az ő eljöveteleért. Most azonban, e korszak végén azt látjuk, hogy a papság nagy többsége figyelmen kívül hagyta az Ur tanítását, a nagy üzletemberekkel és hivatásos politikusokkal fogott kezét az emberek által csinált szövetség, a Nemzetek Ligája érdekében, amelyről azt mondják, hogy ez a politikai megvalósulása az Isten országának a földön. Valóban, a rájuk vonatkozó jóvendőlés betelt s valóban eljött az idő, hogy az Isten nagy köve a világon, (Egyiptom földjén) bizonyosságot tegyen. S ezért a legnagyobb figyelemmel kell vizsgálni és tanulmányozni.

A nagy piramis bejárata az északi oldalon van s ez a bejárás egy hosszú lefelé vezető folyósóba nyílik s megy lefelé addig, amíg egy földalatti kamaráig nem jut, magában az alapokat képező természetes sziklarétegben. Ez a kamara széles, de a padlója nagyon egyenlőtlen.

Képletesen ez az emberi nem utját jelenti.

Nemsokára azután, hogy Isten az első embert megteremtette, Ádám megszegte az Isten parancsát és Isten azért kiűzte a paradicsomból. Utja és leszármazottjainak utja azóta mindig lefelé vezetett, még a mostani időkig is, amikor elérkeztünk a baj és nyugtalankodás azon idejéig, amelyet ennek a kamrának egyenlőtlen padlója ábrázol ki. Olyan időhöz érkeztünk el, amikor egyházilag, politikailag, pénzügyileg és társadalmilag, szóval minden tekintetben, az emberiség nagy bajokkal küzd. A háború, az éhség, a dögvészek, a nemzetek nagy bajai, a társadalmi nyugtalanság, a forradalmak s a fenyegető felfordulás az, amit ez az egyenlőtlen padló világosan kiábrázol.

A lefelé menő folyósó körülbelül 340 láb hosszú s nagyjából úgy van kivágva a természetes sziklából. A bejárattól körülbelül az ut negyed részén vágja keresztül ezt a lefelé menő folyósót az első felfelé vezető folyósó, amely szintén olyan alacsony, mint a másik (mindössze négy láb magas) s felfelé megy 1542 col távolságban s egy nagy üregbe vezet. Ez az üreg az alján szűk, de a tetejéhez közel kiszélesedik. Hétszer olyan magas, mint az első lefelé vezető folyósó.

Az első felfelé vezető folyósó végétől 33 és fél colra, van az ugynevezett kút. Ez olyan, mintha egyszer el lett volna zárva s később valami alulról jövő robbanás nyitotta volna meg. A kút szintén lefelé vezet, rendszertelen irányban s ketté vágja a lefelé vezető folyósót, annak vége felé. Az első felfelé menő folyósó és a nagy üreg érintkezési pontjánál van egy kisebb ut amely az ugynevezett királyné kamrájába vezet. A nagy üreg felső végénél van egy alacsony, vízszintes ut, amely az előszobába vezet; ezen az előszobán túl pedig van egy másik alacsony folyósó, amely a király kamrájába nyílik. Nagyon érdekes megfigyelni ezeknek a folyósóknak képletes jelentését, hogy hogyan erősítik meg először az embernek lefelé vezető utját, azután az Isten gondoskodását az emberiség megváltására és visszaállítására vonatkozólag, az egyháznak a dicsőségre való felmagasztalását azáltal elnyerendő tisztességét és halhatatlanságát.

Az egész helyzetnek kulcsa az ugynevezett kút. Mivel a kút olyan, mintha valami robbanás nyitotta volna meg, az Ur Jézus halálát és föl-támadását ábrázolja, ami által világhosszra

hozta az életet és a halhatatlanságot. Egy skót férfit, Robert Menzies, 1868-ban, amikor megvizsgálta a nagy piramist, a kutra vonatkozólag ezt írta: „Északról, a nagy üregtől folytatólag kezdődnek az Ur Jézus életének esztendei, egy col felelven meg egy esztendőnek. A 33 és fél col azt az időt ábrázolja, amit Jézus Bethlehemben történt születésétől kezdve a keresztben való haláláig töltött el“.

A lefelé vezető folyósó, mint már céloztunk rá, az emberiség lefelé haladó útját jelenti a paradicsomból való kiűzetésétől kezdődőleg egészen a mostani gonosz rend végéig.

Az első felmenő folyósó, amely keresztül vágja a lefelé vezető utat egy nagy gránit kővel együtt, amely a felfelé vezető ut alsó részét elzárja, a méretek szerint pontosan a zsidó korszak idejét ábrázolja ki. Az első fölvezető folyósó tehát ennél fogva jelenti azt a szövetséget, amelyet Isten kötött Izrael népével a Sinai hegynél, amely szerződés erejénél fogva életet ígért nekik az Isten, ha azt megtartják. Ők azonban képtelenek voltak a szövetség megtartására s ezért nem tudtak életet sem szerezni maguknak, amit a felfelé vezető folyósó ábrázol. Ádám természetesen az emberi alapon levő életet vesztett el övele. Isten terve pedig azt jelenti ki, hogy nincs más név az ég alatt, amely által az emberek üdvösséget nyerhetnek, csakis a Jézus Krisztus által.

Jézus maga mondotta: „Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek“. (János 10:10) Pál apostol így szól: „Jézus az Isten kegyelméből mindenkiért megizlelte a halált.“ (Zsid. 2:9) Másutt ismét: „Egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki adta magát váltságul mindenkiért, mint tanubizonyosság a maga idejében“. (1 Tim. 2:5-6) Jézus halála és feltámadása biztosítéka annak, hogy minden ember előtt alkalom nyílik, hogy az emberi alapon életet nyerjen (Csel. 17:31) s végül mindazok, akik eleget tesznek azoknak a feltételeknek, amelyeknek nyomán életet lehet nyerni, visszanyerik az eredeti tökéletességet.

A visszaállítás áldását ábrázolja ki az a vízszintes átjáró, amely a kut felső nyílásától a királyné kamrájáig húzódik. A visszaállítás áldásai azonban csak Isten arra rendelt idejében valósulhatnak meg, a Messiás uralkodása alatt.

Az emberiség számára megvalósul ezen áldások előtt Krisztus, a Fő és az egyház, az ő teste,

akik egyesülni fognak, vele a dicsőségben. A nagy üreg tehát az evangélium rendelkezéseit ábrázolja ki, vagy más szóval azt az időt, amelyben az Isten meglátogatta a föld népeit, hogy kiválasszon közülök egy népet az ő nevének. (Csel. 15:14.) A mértékek szabályát alkalmazva, vagyis egy colt egy esztendőnek számítva, kiderül, hogy a nagy üreg az evangéliumi korszakot jelenti. Keskeny, meredek, anelyen nehéz a fölfelé haladás. S így azt a keskeny utat ábrázolja, amelyen járni kell minden kereszténynek, — azokat a nehézségeket, amelyeket meg kell osztani utitársával, a Megváltóval, amely út azonban a dicsőségre vezet.

A nagy üreg vagy terem így a kegyelem kiosztását jelenti bizonyos osztály számára. Mielőtt azonban feljuthatnak ebbe a nagy terembe, el kell nyerniök a megigazulást vagy ami ennek megfelel, az emberi tökéletességet a Krisztus áldozatának érdemében vetett hit gyakorlásával s akkor lesznek elfogadhatókká mint Jézus áldozatának részei. Más szóval: hit által nyerik el azt a nagyterem bejáratánál, amit a világ a messiási uralom végén fog elnyerni azzal a különbséggel, hogy a világ minden tekintetben visszanyeri a tökéletességet, míg az egyházat képező tagok úgy számíttatnak, mint tökéletes emberi lények a Krisztus érdemének beszámítása által, azért, hogy ők is elfogadhatókká legyenek, mint az ő áldozatának részei.

A nagy terem vége azt ábrázolja, hogy az evangéliumi korszaknak valamikor vége lesz s hogy az önfeláldozás keskeny útján való járás kiváltsága, a Jézus nyomdokainak követése, meg fog szünni.

Megemlítünk itt még egy dolgot, ami érdeklődésre tarthat számot. A nagy piramis építése óta igen nehéz volt fölmenni ebbe a nagy üregbe vagy terembe, de 1919 júliusának elején lépcsőt építettek benne, amely alulról fölfelé vezet, mindkét oldalán vasrudakkal épült korlátal. A lépcső építését 1919 októberében fejezték be s ettől kezdve már nem nehéz feladat feljutni ezen a keskeny helyen.

A nagyteremből a kutató az előszobába jut, onnan pedig a király kamrájába, ami azt ábrázolja, hogy az egyház tagjai hogyan jutnak el a dicsőség, tisztesség és halhatatlanság állapotába az Ur Jézussal együtt osztozván az első feltámadásában s hogyan lesznek tagjaivá a Mesterrel együtt a királyi papságnak az isteni alapon.

A Jelenések könyvében erre vonatkozólag ezt olvassuk: „Boldog és szent, akinek része van az első feltámadásban, ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai és uralkodnak övele ezer esztendeig.“ — Jel. 20:6.

A tudományos mérések és számítgatások azt bizonyítják, hogy a piramis méretei a tövénél mind a négy oldalán az alapkövekkel egy magasságban annyi piramis colt adnak, ahány nap van négy esztendőben, még a szökő év törtszámát is beleszámítva. Az alap átmetzeti méretei (északkelettől délnyugatra és délkeletről északnyugatra) annyi colt eredményeznek ahány esztendő van az ugynevezett „precessionális“ ciklusban. A csillagászok számítása szerint ez a kör 25 ezer 827 esztendőt foglal magában s a nagy piramis méretei megerősítik ezt a számítást. A piramis méretei szerint a föld a a naptól 91,840,270 mérföldre van, ami egész pontosan megegyezik a csillagászok számításai-val. A piramisnak meg van a maga mértékrendszere, amely a föld nagyságára és súlyára van alapítva. Van még sok más, tudományos szempontból is érdekes sajátysága, amelyeket azonban itt nem tárgyalhatunk részletesen.

Nem tárgyalhatjuk kimerítően a különböző folyósók, kamrák stb. képletes jelentéseit sem, hogy mit jelentenek a jövődölések világánál. Mindezekről bővebben ír Pásztor Russell a Bibliái Tanulmányok harmadik kötetében.

A Sátán hamisítása

A TUDÓSOK sokat vitatkoznak affelől, hogy mi volt a célja ezen piramisok felépítésének. A nagy piramistól nem messzire dél és kelet felé más piramisok állanak, hasonlóképen mások még jobban délre. A Nilus mellett fölfelé több kisebb piramis áll. Az ugynevezett Sphinx a nagy piramistól délkeletre van, a Nilus folyó és a nagy piramis melletti másik piramis között. A Sphinxhez közel valamikor egy nagy templom állott s ettől a templomtól a gizehi nagy piramishoz legközelebb álló piramishoz földalatti ut vezetett. Az adatok azt látszanak bizonyítani, hogy ez a nagy templom, a Sphinx, valamint az ezekkel földalatti folyósóval összekötött nagyobb piramis, épügy a környék többi piramisai a Sátán irányítása mellett épültek, azzal a határozott céllal, hogy az ember gondolatái elterelődjenek azoktól a tanulságoktól, ame-

lyekre az Urnak ez a tanuja mutat s elvakítsa őket az Isten céljait illetőleg.

Hogy a gizehi nagy piramist megkülönböztessük attól a másiktól, amely a közelében van s amely össze volt kötve az ókori templommal, ez utóbbit második számú piramisnak fogjuk nevezni.

Megvizsgáltuk ennek a második piramisnak is az építkezési rendszerét. Messziről nagyon hasonlít a gizehi piramishoz, de közelebről megvizsgálva kiderül, hogy az építésnél felhasznált kövek nincsenek szabályosan elhelyezve. Ennek a bejárata is az északi oldalon van, ugy mint a nagy piramisnál, ahonnan egy lefelé vezető folyósó egy szobába vezet a piramis közepén, ahol azelőtt egyiptomi királyok bebalzsamozott holttesteik voltak. Ez a sírbolt volt összekötve az említett nagy templommal, földalatti folyósó segítségével. Ebben a piramisban több folyósó nincsen, a fönnebb leírt folyósók és helyiségek csakis a gizehi nagy piramisban vannak meg.

Nem lehet kétség afelől, hogy a második számú piramist, valamint a Nilus mentén található többi piramisokat sírboltok gyanánt használták az elhalt királyi személyiségek részére. Ezzel a bizonyossággal a kezükben a kutató tudósok nagyobb része arra a következtetésre jutott, hogy mindegyik piramist, ilyen temetkezési célokra az ősrégi egyiptomiak építették. A tények azonban azt mutatják, hogy a gizehi nagy piramisba soha senkit sem temettek el. Vajjon mi lehetett akkor az oka annak, hogy úgy a második számú, mint a többi piramist a gizehi nagy piramis közelébe építették? A felelet világosnak és egyszerűnek látszik. A Sátán, aki minden időben ellenezte az isteni terv kifejlődését az emberekre vonatkozólag; azért építette ezeket a hamisítványokat, hogy az embereket elvakítsa az isteni intézkedésekkel és tervvel szemben. S ezeknek a piramisoknak megépítésével és sírok gyanánt való felhasználásával, valamint a templomnak a Sátánimádás céljaira alkalmazásával látszólag el is érte célját az emberek elvakítása érdekében, akik így nem látták meg az Isten igazi céljait, nem tudták megérteni és helyesen magyarázni az ő tervét ugy, amint az ő kőből való tanubizonyossága a gizehi nagy piramis kiabrázolta.

A négy isteni jellemvonás: a bölcsesség, hatalom, igazság és szeretet, amint azokra Ezekiel próféta rámutat, négy alakkal van kiabrázolva:

a sas, az ökör, az oroszlán és az ember alakjával. A Sátán megpróbálta, hogy ezeket az isteni jellemvonásokat is meghamisítsa. Ha a Sphinxet megvizsgáljuk, kiderül, hogy teste a fekvő oroszlánéhoz hasonlít, feje és arca emberi, szárnyai pedig olyanok, mint a sasé. Ugy látszik lehetetlen volt mind a négy jellemvonást kiabrázolni s a Sátán csak hármát hamisított meg belőlük.

Az ősrégi babiloniak, akik az egyiptomiakhoz hasonlóan imádták az ördögöt, azok is készítették ilyen szobrokat. A londoni Angol Múzeumban számos nagy kőszobor van, emberfejjel, oroszlán testtel és szárnyakkal ellátva. Némelyiknek a lába olyan, mint az ököré. Ez is azt mutatja, hogy a Sátán sok hamisítása által megpróbálta, hogy az emberek gondolatait elterelje az Istenről.

Kairóban majdnem minden egyes látogatót elvezetnek a múzeumba. Mi is elmentünk s a kiállított tárgyak között nagyon sok olyat láttunk, amelyek bizonyosan sátáni eredetűek. Sokat írtak már a holttestek megmaradásáról, amelyeket múmiáknak hívnak. Ebben a múzeumban sok ilyen múmia van, férfi és női egyaránt, akik állítólag az egyiptomi királyi családok tagjai voltak, pl. II. és III. Ramses és mások.

Ez megint ugylátszik, hogy a Sátán mesterkedése az Istennel szemben, hogy kétségbe vonja az Isten szándékait a bűnös emberrel. Jehova rendelkezése volt az, amikor kimondta az ítéletet a bűnös Ádámról, hogy por vagy és

porrá leszel. Az egyiptomi uralkodók holttesteinek megőrzése, akik kétségkívül a Sátán képviselői voltak, szintén arra enged következtetni, hogy ez is szembeszállás akart lenni az Isten rendelkezéseivel. E hallgatag múmiák által a Sátán így szól: Én bebizonyítom, hogy az Isten rendelkezése nem igaz és nem érvényes. Ezek a testek nem lesznek porrá. Megőrzöm őket, mint annak bizonyítékait, hogy a Jehova rendelkezései nem igazak. S így sokat félrevezetett. Más érthető oka egyáltalában nincsen a holttestek megőrzésének.

A kairói múzeumban azonkívül igen sok szobor is van, amelyek a régi egyiptomi uralkodókat ábrázolják. A szobrok arca kivétel nélkül fensőbbiséget, mások iránti lenézést és megvetést fejeznek ki.

Ez is kétségkívül egyike volt a Sátán szándékainak, hogy megalapítsa az „isteni jogon” uralkodó királyok rendjét a földön. A Sátán, ennek a világnak fejedelme, valóban elvakított sok embert, nehogy a Krisztus evangéliumának dicső fénye megvilágosítsa őket.

De hála Istennek, ez a nap már elérkezett! A Messiás országának fénye már látszik s minden csalás és félrevezetés nemsokára leleplezve áll a világ előtt. A sötétség elvonul s az igazság fénye fog tündökölni mindenfelé az emberek arcán, mindaddig, amíg a legsötétebb Egyiptom is a világosság földje, az igazság és örvendezés hazája lesz!

A gyógyítás minden korban

Írta: J. W. Gilbert

A MINDENÜTT megnövekedett világosság folytán sokan belátták a gyógyszerekkel való gyógyítás csődjét és a betegségek gyógyításának jobb módszereit ismerték meg. Meggyőződésünk, hogy az orvosság rendelése a régi dolgok rendjének egy része a Sátán öfelségének uralma alatt és kötelességünknek tartjuk, hogy rámutassunk az ő mesterkedéseire. És így is kell ennek lennie. Mindenkinnek, aki az igazságot és igazságosságot szereti, köteles a tévedésre rámutatni és szembehelyezkedni az igazságtalansággal és a rosszal, azonban mikor ezt teszi, óvatosan kell eljárnia: a tévedést kell támadni és nem az egyént, aki még mindig ragaszkodik hozzá.

hogy elítéljük a Sátán uralma alatt divatos gyógymódokat és hogy egy jobb módszer után nézzünk, amely most ismeretessé kezd válni. Azonban a jótékonyság és a józan ész szellemét itéljük el, hogyha magát az orvost itéljük el azért, mert orvosságot rendel. Az orvosok többsége minden lehetőt elkövet, hogy a legjobbat tegye a birtokában levő „tudás” mennyiségével és oly becsületesek betegekkel szemben, amennyire ezt ezek a betegek lehetővé teszik. Sokat tettek és tesznek folytonosan, hogy a szenvedő emberiség félelmét csillapítsák és fájdalmát enyhítsék, azonban mégis képtelenek valami jobb gyógymód értékelésére.

Még nem is olyan régen, mi is erősen hittünk az orvosságok bűvös erejében és a jobb

Egészen helyes és kötelességünk körébe vág,

módszerre vonatkozó ismereteinket nem egy pillanat alatt szereztük meg. Az orvosok többsége a gyógyítás minden iskolájában jószívü és önfeláldozó és sokat adnak idejükből, pénzükből és tudásukból a megtérítés reménye nélkül és mindig kell bajlódniuk az emberekkel, amikor nagy bajok vannak.

Az orvosság nem gyógyít

Az orvos tudja, hogy az orvosság nem gyógyítja a betegséget. Nagyon is tisztában van azzal a ténnyel, hogy minden gyógyulást a beteg testében lappangó életerő eszközöl és azért ír orvosságot, hogy tompítsa a betegnek a fájdalom iránti érzékenységét, hogy valamely nem működő szervet ösztökéljen, vagy hogy megtisztítsa a testet valami akadálytól.

Az orvosság-rendelés éppannyira, — ha ugyan még nem inkább — a beteg hibája, mint az orvosé. Fájdalmaink és fájásaink az élettörvények áthágásának az eredményei, ami a tudatlanságnak és „a test vágyainak“ tulajdonítható. A legtöbben inkább az érzés, mint az ész teremtései vagyunk, mivel inkább az indulat, mint a józan ész szavára hallgatunk. A boldogság keresésében a legkisebb ellentét utját követjük és a családukbán, barátainknál és szomszédainknál szokásos életmódot fogadjuk el, vagy pedig ennek azon részét, amely legjobban megfelel érzéseinknek.

A mód, a hogyan élünk, eszünk, iszunk, dolgozunk és játszunk, élvezetet nyújt nekünk és azért nem óhajtunk rajta változtatni. Nem vagyunk hajlandók elhinni, hogy ártalmas lehet reánk nézve és elutasítunk minden ebbeni gondolatot. Hogyha aztán megbetegszünk és fájdalmaink vannak, akkor csak a fájdalomtól való megszabadulásra gondolunk és azt a módszert látjuk legszivesebben, amely minél gyorsabb szabadulást hoz, hogy visszatérhessünk régi életmódunkhoz. Nagyon kevés emberben van meg az igazi vágy az életmód megváltoztatására, de mindnyájan nagyon kívánjuk, hogy megszabaduljunk ezen életmód kellemetlen következményeitől.

Az orvosságok enyhítenek, fájdalmainkon azáltal, hogy elérzéktenítenek minket, vagy pedig azzal, hogy működésbe hozzák életerőnk tartalékait, hogy szabadítsák meg a testet azoktól a mérgektől, amelyek miatt ágynak döntünk. Ezért hittünk mindnyájan és sokan még ma is hisznek az orvosságok varázserejében; ezért

becsülik a gyökereket, fűveket és mindig keresnek mentséget az étkezési menükért a gyógyszerárakban és mindig „valami“ titokzatosat akarnak kivenni egy dobozból vagy egy üvegből, mindig többet, mint amennyire szükség van.

Az orvos már gyakorlata kezdetén megismeri az embernek e tulajdonságát és mindjárt arra a következtetésre jut, hogy több jót érhet el, hogyha megtréfálja betegeit, mint hogyha szembe száll velük, noha gyakran rá is szedi őket azzal, hogy ártatlan kenyérpilulákat vagy festett vizet ír fel nekik, a „hatásos“ orvosság helyett, amelyről azt hiszik, hogy az ő különleges esetük ezt megkívánja. A már megvilágosodottak tulajdonképpen támadási pontja tehát a beteg tudatlansága kell, hogy legyen.

A modern orvos már sok világosságnak van a birtokában, amely most az egészségi ügyekre fényt derít és kevesebb orvosságot rendel mint azelőtt, sőt sokan már egészen fel is adták ezt és a reformerek soraiba léptek. Mikor a közönség kellően tisztába jó majd a kérdéssel, minden orvosnak hasonlóképpen kell majd eljárnia.

Bizonyítékául annak, hogy maguk az orvosok is tisztában vannak hivatásuk fogyatékoságával, itt adjuk számos vezető orvosnak a véleményét.

Mit mondanak az orvosok az orvosságokról

„Mily ritkán tesznek jót a mi orvosságaink! Mily gyakran tesznek rosszat a betegeinknek.“ — Dr. Ramage F. R. C. „Kilenc esetben tíz közül, a mi beszélt orvosságaink teljesen ártalmatlanok a betegre nézve.“ — Jamaison tanár Edinburg. „Az orvosság hatása az emberi szervezetre a legnagyobb mértékben bizonytalan.“ — John Mason Good. „Összes gyógyszerünk, mérgek és ennek következményeképpen minden adag csökkent a beteg életerejét.“ — Meigs tanár, Jefferson Medikal College Philadelphia. Pa. „Sok esetben betegeink nagyobb biztonságban volnának orvos nélkül, mint orvossal.“ — A Clark tanár New-York. „Erős gyógyszerek alkalmazása a legnagyobb oka az emésztési zavaroknak.“ — Dr. Cogswell Boston Mass. „Alig tettünk egyebet, mint hogy megsokasítottuk a betegségeket és megnöveltük végzetes kimenetelüket.“ — Dr. Benjamin Rush Filadelfia Pa. „Minden adag gyógyszer csak kísérlet a beteg életerején.“ — Dr. Bestwick, az orvostudomány történetének a szerzője. „Minél öregebbek lesz-

nek az orvosok, annál inkább kételkednek az orvosságok használatában. — Stevems New-Yorki orvosi főiskola tanára. „Minden gyógyszer, amely a vérbe jut, azt megmérgezi, épúgy, mint azok a mérgek, amelyek előidézik a betegséget“. — J. M. Smith tanár. „A gyógyszer bizonytalan előírások gyűjteménye, melynek eredménye a maga összességében sokkal inkább árt az embernek, mint használ. Viz, levegő és tisztaság a legfőbb cikkek az én gyógyszertáramban“. — Dr. Covissart Páris. „Én azt tartom, hogy az orvos legelső feladata, hogy kioktassa az embereket az egészség törvényeire, hogy így előzze meg a betegségeket. A törekvés mindig az volt, hogy a titokzatosság, a bolondítás és a tudatlanság ellen küzdjünk. Állítom, hogy előmozdították a babonát, a bolondítást a betegségszóra elmélettel. Én nem tagadom a mikrobák létezését, azonban ezek eredményei és nem okai a betegségeknek. Ezek utcaseprők; tulajdonképpen munkájuk, hogy kitakarítsák testünk csatornáit, ezek a kis életmentők elvégzik a maguk semlegesítési és tisztítási munkájukat. Ezek rothadó és bomladozó állati anyagokkal táplálkoznak és hasznos segítők egy fontos cél elérésére. — Alexandre M. Ross. „Én 30 évig folytattam orvosi gyakorlatot és én kijelentem önnek, hogy nincs hozzá bizalmam. Senki sem mondhatja, hogy az orvosság, amelyet rendel, hoz-e gyógyulást a betegnek, vagy pedig siettet-e a halálát. — Dr. R. M. David Chicágó.

Dr. Asler az oxfordi egyetem orvosprofesszora a legnagyobb orvosi tekintély megmondja nekünk, hogy miért rendel az orvos gyógyszert. Az „Enciclopedia Americana“ részére irt cikkében ezeket mondja: „A fizikai módszer mindig fontos, bár gyengén felismert szerepet játszott a gyógykezelésben. Ez onnan van, mert azt tartják, hogy fokozza az életkedvet, hogy a vér gyorsabban kering és hogy az idegek zavartalanul működnek. Erre vezettek vissza a különböző gyógymódok. A lemondás vagy bizalom hiánya, a legerősebb szervezetet is majdnem a halál küszöbére veti; a bizalom esetén a kenyérpírula vagy egy kanál víz csodákat tud művelni a gyógyításban. Az egész orvosi hivatás alapja az orvos, ugyancsak az ő orvosságai és módszerei iránt való bizalom.

A gyógyítás a régi korszakokban

Az orvostudomány története nem Hipokráteszszel kezdődik, kit oly gyakran az „orvos-

tudomány atyjának“ neveznek, hanem csak kis távolságnyra az Édenen kívül. Félelem, bánat, fájdalom, betegség és halál akkor kezdődött, mikor a tökéletes ember kiüzetett az ő tökéletes otthonából és megfosztatott az élet fájához való közeledés lehetőségétől. E kerti otthonon belül a maga tökéletességében meg volt minden az emberiség tökéletes fenntartásához szükséges élelem. Azon kívül az „átkozott“, meg nem művelt földön csak tökéletlen élelem és gyümölcs volt, amelyet kőkemény burok vett körül savanyu és keserű hussal és vastag bőrrel (a mai dióhoz hasonlóan, amely talán édeni gyümölcs lehet, amelyről az „átok“ még le nem jött; a barack példa arra, hogy mit lehet ezen a téren elérni okszerű tenyésztéssel) — a lisztes magvak és a mezők füvei. Mindenütt tövis és gaz volt, amely megnehezítette az ember munkáját. Mivel az ember sokat dolgozott és hiányosan táplálkozott, az egészségnek ezt meg kellett szenvednie, mire gyengeség, betegség és halál lettek osztályrészévé, ugyancsak az utódaié is.

A kuruzslás és a gyökerekkel való gyógyítás túlélt a Nóé özönvizét és lényeges elemeivé lettek minden népek vallásának, akiket Jehova nem tanított. Ez nagyon természetes volt. Az özönviz előtt az égboltozat fölött levő víznyezet elrejtette az ég csillagzatait az ember tekintete elől; ezek az özönviz után lettek először láthatóvá a földről. Mi sem természetesebb, hogy az ember azt hitte, hogy ezek „az ég fiai“, akik tanították őseiket az antidiluviális korszakban és azt hitte róluk, hogy még mindig befolyásolják az emberiség sorsát. A pogány vallás, amely egyszerű csillag- és napimádással kezdődött, később mithológiává fejlődött.

A régi kaldeusoknál, valamint a későbbi pogány népeknél azt tanították, hogy a fájdalmat és a betegséget az istenek rosszakarata idézi elő, amelyek az ő nemtetszésüknek a kifejezői, vagy pedig, hogy démon okozza ezeket, aki bement a testbe és megtámadta a beteg szervet. A betegség elleni orvosság természetesen imákból és áldozatokból állott, hogy kiengeszteljék az istenek haragját, vagy megnyerjék jóakarataikat, valamint énekekből, hogy megszelidítsék a démonokat. A kaldeusok egy ilyen varázsigéje így hangzik:

„A vajon, melyet tiszta istállóból hoznak,

A tej, melyet egy tiszta juhakolból hoznak,

A tiszta istállóból való tiszta vaj legyen a varázsige, Vajha az ember, isten fia felgyógyulna.

Legyen az ember olyan szép tiszta, mint a vaj
Legyen olyan fehér, mint ez a tej.“

Ez a „varázsige“ volt az akkori „orthodox“ orvostudományi rendszer egyik gyógyszere, melyet az emberek ebben az időben elfogadtak. Az akkori papok orvosok is voltak, mint később a mágusok, a kuruzslók, a varázslók, a jövődöndők és a szemfényvesztők, amelyekre a Szentírásban is történik utalás.

Ez a régi hit különböző alakban még ma is megvan a pogányoknál és módosított formában az u. n. keresztyén népek legelmaradottabb tagjainál, akik lopott hussal dörzsölnék be fekélyeket és lótrágyával kezelik a reumát.

Isten higienikus módszerei

Mikor Jehova Ábrahámnak a kaldeusok közül való elhívása után nemzetet alapított, amelynek az ő felügyelete alatt kellett lennie, egyszersmind „új“ vallást és új gyógymódot létesített, amely inkább egy betegséget megelőző módszer volt és amely bizonyos egészségi és dietetikus törvények megtartásában állott, melyeket Mózes, a nagy törvénytudó irt elő. Ezen törvények szerint kellett élniök, hogy megtartsák egészségüket. Ily módon gondoskodván róluk, Jehova megtiltotta az ő gondjai alatt nem álló népeknél divó szokások gyakorlását és egyik törvényében ezeket mondja: „Ne táltassék te közötted, aki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövődöndő, se igéző, se jegymagyarázó, se varázsló, se bűbajos, se ördögösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző. Mert mind utálja az Úr, aki ezeket műveli.“ (5 Mózes 18:10, 12) Ésaiás próféta útján Jehova még ezeket mondja: „E népnek útján ne járjatok.“ (Ésaiás 8:11)!

Valóban ez volt az egyetlen helyes mód. A pogányok a saját isteneiket imádták és nem hittek Izrael Istenében. A zsidónak hasonló hitet kellett táplálnia az ő Istenének a felsőbbségében és miután a minden élet Teremtőjétől megkapta az élet és egészség törvényeit, nem volt szabad másutt gyógyulást keresnie. Azonban a történelem bizonyítja, hogy Izrael folytonosan egy nyakas, makaes nép volt. Az ígért földjére való belépésüktől kezdve Jeruzsálem végleges elpusztításáig, a zsidók, — kicsinyek és nagyok — titokban kultiválták a körülöttük élő népek varázsszertartásait. És az

idők folyamán Kaldea és Babilonia e misztikus filozófiája annyira meggyökeresedett Izraelben, hogy benne van a törvény toldalékául szolgáló Talmudban.

Démoni toldalékok

A Talmud a törvény „magyarázata,“ melyet a rabbik irtak és amelyet a farizeusok a törvény helyébe fogadtak el. A mágikus formulák (varázsigék) és a szellemidézés művészete a Talmudnak kabala elnevezésű részében van benne. Azt mondják, hogy a kabala azokat a rejtett dolgokat tartalmazza, amelyeket Jehova az égő csipkebokornál, a tűzoszlopból és a Sinai hegyén közölt Mózesnek és amelyekkel Mózes csodákat tudott művelni Egyiptomban. A rabbik szerint ez a tudás, amely nem volt a köznépek szánva, Josua, a Vének, a Birák és Királyok által szájhagyomány útján átszármazott a Prófétákra, akik természetesen átszármaztatták a kabalista rabbikra.

A kabala szerint, amelyből a „kabalisztikus“ szó ered, minden szó, betű, szám, és a törvénynek az ékezte titokzatosságot tartalmaz; továbbá mindegyik zsoltár, valamint a héber szentírás egyéb részei mágikus tulajdonsággal bírnak. A kabala szerint, fejfájás és hátfájás faolajjal gyógyítható, hogyha többször elmondják a harmadik zsoltárt; veszélyes láz pedig a 49-ik és az 50-ik zsoltárok elimádkozásával és a leg-súlyosabb szembaj; a 13-ik zsoltár többszöri elmondásával történik, mialatt az Essiel „hatalmas névre“ kell gondolni. Más zsoltárok hatalmat adnak az embernek ellenségei felett és arra képesítik, hogy biztosítsa magának embertársai szeretetét és becsületét; gyorsan kijózanítják, hogyha részeg, szerencsét hoznak neki, lehetővé teszik, hogy könnyen elmenekülhet a börtönből, hogy elűzheti a gonosz szellemeket stb. A kilencvenegyedik zsoltár valóságos mindentgyógyító, hogyha egy nap kétszer elismételik és hogyha ezzel kapcsolatban az aranygyertyatartóra gondolnak, amely e zsoltárban előforduló negyvenegy szent és fontos szóból és névből áll.

A talmudi titok

A Talmud amellet, hogy általában a tiltott varázsolást és a „pogány“ szokásokat miveli, sajátos rendszert épített ki, amely kitünő utánzat és kielégítő pótlás volt. Mig egyrészt eltiltja, hogy a sáska tojását dugják a fülbe a fülbe, gyógyítására, addig másrészt, a következő va-

razsiget ajánlja a fekélyek ellen: „Bas, Basi, Mas, Masia, Kas, Kásia Sarial és Amarlia, az angyalok, akik Sodomából jönnek a fájdalmas fekélyek gyógyítására. Nem szabad engedni, hogy a szín vörösebb legyen, nem szabad engedni tovább terjedni, nyelje el a magot a bél. És valamint az öszvér nem szaporodik, azonképpen né szaporodjon ez a baj az ő (beteg atyjának a neve) fia (beteg neve) testében“.

A Talmud egyik írója mondja: „darázsésipés ellen jó meginni egy itce negyvennapos szármártejet, egy egész mércét egy skorpió marása ellen és egy felet megigézés ellen. Egy másik írja: Egy boszorkányfőnök azt mondta nekem, hogyha boszorkányokkal találkozom, akkor mondjam ezt: forró piszok, lyukas ládában, a te szádban te boszorkány. Kopaszodjon meg a fejed, fujja el a szél a kenyérmorzsaidat, szórja szét a fűszeredet, repüljön el a friss sáfrány, amely a kezében van“.

A Talmud szerint a kigyómarás a következőképpen gyógyítható: „Hogyha egy embert megmar egy kigyó, akkor vegyen hetvenkilenc szörszálat egy olyan fehér nőstényszamár farkából, amely nem szenved a Trefa betegségben és a megmart ember üljön rá ezekre a szörszálakra“. A „nappali láz“ gyógyítható, hogyha az ember egy új pénzdarabot vesz és egy ugyanilyen súlyú sódarabot és mindkettőt egy madzagra erősítve szive felett hordja“.

Ábrahám, Mózes, Salamon és a próféták a kabalistára úgy tekintettek volna, mint nemzetük legfőbb mágusára. A Talmud egyik írója ezt mondja: „Isten drágakövet akasztott Ábrahám nyakába és mindazok, akik megbetegedtek és arra néztek, meggyógyultak. Azonban Ábrahám halála után Isten fogta ezt a drágakövet és a nap gömbjébe akasztotta“. Mózes botja is mágikus erejű volt, amely bizonyos titokzatos mondásokkal kapcsolatban hatalmat adott neki a föld, levegő, tűz és víz szellemei felett és így tudta a nevéhez fűződő csodákat mivelni.

Salamonnak a mágusok tudományában való jártasságáról Josephus ezeket írja: „Én szemtanúja voltam egy gyógyításnak, melyet Eleazar próféta Vespasianus császár jelenlétében vitt véghez egy az ördögöktől megszállott emberen. Egy Salamon király által ajánlott gyökeret használt, amely hatékony ördöngös betegség ellen, mikor is a gyökeret a beteg orrába dugta és egyidejűleg Salamon nevét és az általa tanított varázsigét mondotta el.“ Mohamed szerint

Salamon a gonosz szellemek előtt boszorkányos hirében állott, akik úgy akarták magukat megbosszulni, hogy mindenféle mágikus könyvet rejtettek a halála után a trónja alá. Bárhonnan ered is a gondolat, a történelem bizonyítja, hogy a zsidók közül sokan hittek a varázslásban a mi Urunk napjaiban. Krisztus az írástudókat és a farizeusokat korholta, akiket több alkalommal oly erősen megeáfolt.

„Isten fiai“

Sok tanult ember azt hiszi, hogy a „menny fiai“, akikről Énoch idejében van szó, azok volnának, akikről I. Mózes 6:1,2 versekben van írva, akik a vizözön előtt uralkodtak a földön és törvénytelenül érintkeztek az „emberek leányai-val“ és hogy félig emberi utódjaik a régi pogány vallások legrégebb isteneinek élő leszármazói voltak. Ez a gondolat összevág jól a mithológiákkal. Minden mithológiai rendszerben benne van, hogy az istenek egykor a földön éltek és minden mitológiai rendszerben utalás van a nagy vizözönre, amely után az istenek az égbe tették át székhelyüket, akiket azután az ég csillagzataival azonosítottak. A kínai császárok mindig azt állították magukról, hogy leszármazottjai „az égi királyoknak, akik tizenhét esztendeig uralkodtak a földön; ezen idő előtt ember uralkodott rajta. Ezért hívják mindig a kínai császárt a „menny fiának.“

Azt is látjuk, hogy mindegyik régi napnak egy gyógyító istene van, akiről azt mondják, hogy hatalmát és tudását egy ember fiára ruházta át, aki ebben a nemzetben a minden orvosok atyja lett. Marduk, a héber szentírás Merodachja a gyógyítás Istene volt a kaldeusoknál és a babiloniaknál. Csillagi minőségben Marduk a Jupiter bolygó. A görög mitológiában Jupiter, vagy Zeus a gyógyítás istene és sok más istennek az atyja. Egyik fia Apolló volt a görögöknél az orvosi tudomány istene. Apolló a „menny fia“ volt, aki feleségül vette az „emberek leányai“ egyikét Coronist. Ebből a frigyből született Aesculap, akit Apolló a gyógyítás tudományára tanított meg. A hindu mithologia ezt a fiút Dhanvant-ra-nak nevezi.

Egy magát Aesculapnak nevező egyiptomi orvos, aki azt állította magáról, hogy Apollónak és Coronisnak a fia, már a legrégebb időkben jött Görögországba. Nagy szakállal ábrázolják kezében egy bütykös bottal, amely körül egy

kigyó csavarodik. Különösen Epidaurusban tisztelték, ahol templomot és barlangot ajánlottak fel neki. A beteg ember egy vagy több éjjelt töltött a szentélyben, ami után a használandó orvosságot megálmodta. Akik meggyógyultak, áldozatot mutattak be Aesculapnak, rendszerint egy kakast.

Hygèia, Aesculap leánya volt és úgy tisztelték mint az egészség istennőjét. A római nő gyermekszüléskor Dianának, a görög Artemis-nek Apolló testvérének a segítségét kérte; míg Mercurt a görögöknél Hermes, aki Jupiter fia volt bőrbetegségeknél hívták segítségül. E régi istenek és istennők befolyása még most is érezhető, a higiénia szó használatában, abban a tényben, hogy a mi orvosaink még most is Aesculap tanítványainak nevezik magukat és minden receptjüket „R“-el jelölik, ami a receptek istenének a jele. Az orvosok botja és szakála, amely csak nem régen ment ki a divatból, kétségtelen maradványai Aesculepius kigyós botjának és szakállának; a higanyt, amelyre sokáig úgy tekintettek, mint az orvosok leg-erősebb fegyverére, a betegségekben mercuriumnak nevezték, ezen isten tiszteletére, akit „a tolvajok fejedelmének“ is neveztek. Koloniel formában a higanyt sokáig használták tifusz és malária ellen. Emellett még most is használják venerikus betegségek ellen.

Nem minden betegség a démonoktól származik

A lassan fejlődő pogány civilizáció idejében a megfigyelő és gondolkozó ember lassanként oly tényeket látott meg a betegségben, amelyek nem voltak tulajdoníthatók az emberek haragjának vagy a démonok gonoszságának. A megálmodott gyógyszerek az idők folyamán szintén szolgáltattak anyagot valóságos gyógyszerekhez, azon gondolkodónak, aki először jön rá annak a lehetőségére. Ez a tudás különösen Görögországban tett nagy haladást. Kr. e. a XII-ik században Thessaliában egy Chiron nevű ember volt, aki a papi hivatás mellett a gyógyítás mesterségével is foglalkozott. A tények és a mesék ebben az időben annyira egybefonódnak, hogy nagyon nehéz felőle megbízható adatokat kihámozni, azonban bizonyosra

vehető, hogy ő néhány egyszerű orvosságot használt és volt némi tudása törések helyreállítására és a sebkezelés terén. Azonban a tudás még Görögországban is csak lassan gyarapodott. Hat évszázaddal később történt, hogy Pherekidés görög bölcse könyvet írt az étkezésről, tanítványa pedig Pythagoras volt az első, aki állatokat boncolt. Ez utját egyengette az emberi test első boncolásának, melyet Heraklitos az efézusi görög filozofus végzett Kr. e. 513-ban. Heraklitos a tüzet a minden dolgok első lényegének tekintette, melytől azt írja, hogy „egyedül gyul és egyedül alszik el“. A világnak újabb száz esztendőket kellett várnia az első gyógy-mód meghonosításáig. Abban az évszázadban, amelyben Plátó, Szokrátesz és Herodotosz született, ezt a munkát egy Hippokrates nevű fizikus végezte el.

Hippokrates volt az első, aki az étkezési rendnek tulajdonított nagy fontosságot a betegség kezelésénél. Az ő írásai dióhéjba foglalták a különböző és különböző korok orvosi munkáit. Hippokratesz, Aesculap leszármazottjának mondotta magát és ezáltal a gyógyítás tudományát közvetlenül magától a gyógyítás istenétől kapta. A modern orvos tehát joggal tekinthet az ő mesterségére, mint a démonok — istenek — adományára, mivel Hippokrateszt, „az orvosi tudomány atyjának“ nevezi.

Az új orvosi „tudomány“ csak Kr. e. 33-ban honosult meg Rómában, amikor egy Arkagathos nevű görög fizikus ott megtelepedett. Ő azt tanította, hogy a betegség csak úgy gyógyítható, hogyha a beteg részt kiégetik vagy kivágják. Egy vagy két év múlva száműzték Rómából.

Hogy a római nép csak lassan tudta elhagyni a régebbi gyógy-módot, amely imádkozásban és áldozat bemutatásban állott, bizonyítja két keresztyén tanítvány tapasztalata több mint száz évvel Arkagathos-nak a két hatalom városából való száműzetése után. Mikor Pál és Barnabás Lystrá-ban a nyomorékot gyógyították, a csöcselék egy pappal az élén ezt kiáltotta: „Az istenek jöttek le mi hozzánk emberi ábrázatban. És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Mercuriusnak“. — Csel. 14:11—13.

E L A D Ó

1 darab 8 VILLAMOS 1 darab
16erős, 3 teljesen
fazis, 42 MOTOROK új öt 16-
perid, erős. 50
155 woltos, állítható
sinnel és vízi ned- per. 150-260 w.-tos,
ves kapcsolóval modern, állítható
és indítóval együtt. sinnel felszerelve.
Megtekinthető:

AZ „ÉLET“-KÖNYVNYOMDÁBAN
CLUJ, BABA NOVÁK-U. 13. SZÁM.